

DE PADVINDER EN DE "COTILLON"

DOOR JAN WAGENAAR.

Geill. door JAN LUTZ.

Kees Lugthart lag vóór de open haard in de Ridderzaal van Walenstein. Het groote hooge vertrek was in schemerduister gehuld, alleen op de wijde vuurplaat flikkerden een paar teere vlammetjes, die hij met den luchtstroom van z'n opgeblazen wangen trachtte te verhinderen uit te gaan.

Maar 't ging niet goed vanavond; eigenlijk ging er niets goed, de laatste dagen. Als Kees Lugthart de verpersoonlijking was van de padvinderij, die 'onder alle omstandigheden glimlacht en fluit,' dan was die padvinderij in het stadje Waalstonden niet veel bijzonders. Want Kees glimlachte niet, toen de vlammetjes langzaam uitdoofden; integendeel hij mompelde iets, dat heel veel op 'n leelijk woord leek.

Kees was anders met hart en ziel padvinder. Hij was patrouille-leider van de „Spechten,” de oudste patrouille der Waalstondensche Padvinders en Hopman Kolling vond hem 'n leider van 't bovenste plankje, al zou hij er zich wel voor wachten, dit den jongen zelf te laten blijken. Als er troepraad was, dan toonde de hopman zich altijd bereid, 'n opmerking of 'n advies van Kees ernstig op te nemen, want hij wist, dat de jongen „bij” was, en degelijk op de zaken inging.

Maar in den laatsten tijd ging 't Kees niet naar wensch. Thuis was hij knorrig en norsch, en op den laatsten troepavond had z'n vroolijke opgewekte lach niet geklonken. Kees wist in z'n gemoed eigenlijk, waardoor de verandering gekomen was, maar hij wilde 't zichzelf niet bekennen, laat staan erover spreken met iemand anders.

Z'n vuurtje was uitgegaan, en hij probeerde 't opnieuw. 't Stond 'm eigenlijk tegen meer dan één lucifer aan 'n vuur te besteden. Hoe vaak had hij 't buiten, zelfs tijdens storm en regen niet gedaan met 'n enkelen lucifer, en nu, in de beschutte zaal van het troephuis, moest hij twee lucifers besteden. En weer mompelde hij iets, dat gelukkig ongehoord in de stilte wegstierf.

De troep bezat in de ridderzaal van „Walenstein” 'n prachtig troephuis, dat iedere padvinder, die 't ooit zag, aan de Waalstonders benijdde. De eigenaar van het oude kasteel, 'n edelman van den ouden stempel, diedoor gebrek aan geld de oude burcht moest laten liggen voor wat hij was, had den hopman toestemming gegeven de ridder-

zaal voor de troepavonden te gebruiken, op voorwaarde dat alles zooveel mogelijk ontzien werd.

En hopman Kolling zorgde er niet alleen voor, dat geen schade werd aangebracht, maar ook, dat hier en daar nog wat hersteld en bijgewerkt werd. 'n Goede padvindingspatrouille herbergt allerlei talenten, en ook onder de „Spechten” was wel 'n knaap, die in staat was de kapotte kleine ruiten door nieuwe te vervangen, de muren opnieuw onder 'n laag witkalk te brengen en den kapotten vloer van 'n paar nieuwe delen te voorzien. Een ander had toestemming gevraagd en verkregen om 'n loodkabel te brengen van de bijgelegen boerewoning naar het kasteel en drie dagen van de zomer-vacantie waren de Spechten bezig geweest om aan de hooge zwartgeblakerde balken elektrische lampjes aan te brengen, zoodat de zaal met 'n handomdraai geheel verlicht was. Geen gordijnen hingen voor de vensters, maar de zaal lag hoog in den ouden steenklomp, zoodat geen onbescheiden blik van buiten de bijeenkomst bespiedde, en de jongens voelden zich er thuis als in hun eigen woning.

Hier aan de eigengemaakte zware tafel schoven ze aan rondom den open haard. Dan werden plannen beraamd voor zwerf- en sluiptochten; dan werd 'n nieuwelingsgewijde in de geheimen van paalsteek en touw-verkorting; dan werden geheugen-oefeningen gehouden en proeven afgelegd in bekwaamheid in 't binden en sjoeren.

Kees was gewoonlijk de eerste bij 'n troepavond, en als de koude daarbuiten 't noodzakelijk maakte, dan legde hij vast 't vuur aan, dat met z'n gloed de gezelligheid moest bevorderen.

Volgens de regelen der kunst had hij 'n kleine pyramide van dunne splinters gebouwd, maar hij had 't zeker te haastig gedaan, want de houtjes wilden geen voldoende vlam vatten, en waren inééngestort nog vóór hij er dikkere stukken kon opleggen. Doch nu hij 't voor de tweede maal probeerde, steeg spoedig de gulden gloed omhoog naar den wijden schoorsteen en 'n derde leelijk woord was onnoodig. Toch werden z'n trekken niet vroolijker, toen hij de vlammen omhoog zag stijgen, en óók niet toen er stappen klonken op de oude eiken treden en 'n aantal jongens in khaki-costuum lachend en pratend binnenkwam. Ze riepen hem luidruchtig goeden avond toe en gingen hun stokken neerzetten in 't stokkenrek aan 't eind van de lange zaal. Eén draaide aan den schakelaar, waardoor het vertrek opeens geheel verlicht werd, en toen kwamen ze in 'n halven kring rondom het vuur staan, waarvoor Kees nog steeds geknield lag.

„Kees, da's 'n vuurtje van niks” zei Piet Harmsen, „'t Is buiten verdraaid koud, en ik geloof, dat er sneeuw komt.”

Kees bromde wat, dat op 'n antwoord moest lijken en ging intusschen voort, gespleten houtblokjes op te stapelen. Weldra breidde de gloed zich uit, en begon het vuur een weldadige warmte af te stralen. Kees haalde 'n stoel en ging tegen den muur zitten, z'n voet op het ijzeren hekje, dat de plaat van de haard afsloot. De vlammen verlichtten z'n schrandere profiel, de gloed van 't vuur kleurde z'n blonden kuif, die verward over z'n voorhoofd hing, maar dat alles kon geen leven brengen in z'n blauwe oogen, die gemelijk in het vuur staarden.

Er kwamen méér jongens binnen, bij tweën en driën, zoodat ten slotte 'n vijfen-twintigtal knapen bijeen was. Maar Kees stoorde zich weinig aan hun opgewekt gesnap; hij bleef staren in de vlammen, en gaf slechts nu en dan kortaf antwoord, als er hem iets gevraagd werd.

„Kees, heb-je de pee in?” vroeg er één hartelijk, maar het wederwoord bleef den jongen bespaard, want de hopman kwam binnen. Allen stonden op en salueerden, en de troepavond nam 'n aanvang.

Automatisch deed Kees Lugthart mee; hij zorgde voor het breken van de vlag;

leidde z'n patrouille bij het bestudeeren van de kampregels, en bij de oefeningen in het maken van schragen. Toen kwam er sterrekunde onder leiding van den hopman, die gedeeltelijk aan tafel op 'n sterrekaart, en gedeeltelijk vóór het oude kasteel in de openlucht, de verschillende sterrebeelden aanwees. De hemel daarboven was nog onbewolkt, en de eeuwige sterren flikkerden in den glans van 'n winteravond, maar in 't Noordwesten troonde al 'n wolkbank, die wellicht straks de bewering van Piet Harmsen wáár zou maken.

Zoo ging de avond voorbij; de vlag werd gestreken en de padvinders keerden naar huis terug. Maar de hopman hield Kees Lugthart tegen, toen deze verdwijnen wilde, en vroeg hem nog even na te blijven. En terwijl de rappe voetstappen afdaalden langs de zware eiken traptreden, deed hopman Kolling het licht uit, zoodat alleen de gloed van het vuur 'n kleine ruimte rondom den haard verlichtte.

De hopman was onderwijzer in z'n burgerfunctie, en was 't met hart en ziel. Hij kende z'n jongens zoowel op de school als bij de padvinderij, en niet licht ontging hem iets, dat in z'n klas of in z'n troep het gemoed van de kinderen beroerde.

Hij haalde 'n sigaar uit z'n koker en zette zich rustig bij den haard. Kees Lugthart stond tegenover hem, niet wetend, wat de hopman met hem te bepraten zou hebben.

„Steek maar van wal”, zei de oudere man, wien men in z'n padvinderscostuum met de bloote kniëen en de korte mouwen z'n veertig jaren niet aanzag. „Vertel me maar, wat er aan de hand is. Misschien kunnen we 't samen opknappen.”

„D'r is niks aan de hand, hopman” zei Kees, maar de ander schudde z'n hoofd.

„Klets” zei hij kalm. „Dat kun-je je grootje wijsmaken, maar mij niet. Hoor eens” liet hij erop volgen, „ik ben heelemaal niet van plan om achter geheimen te komen, en als je me vertelt, dat er moeilijkheden zijn die je mij niet mag opbiechten, dan leg ik me d'r onmiddellijk bij neer. Maar dat geloof ik niet. Je broer die in m'n klas zit, is dezelfde ondeugende snoeshaan, die hij altijd is, en als er zorgen thuis waren bijvoorbeeld, dan zou ik 't wel aan hem merken. Maar jij bent niet als anders, al in geen week. En we kennen mekaar te goed om dat maar kalm te laten lopen.

Vertel op, of wil-je liever net zolang blijven mokken, totdat je nergens meer voor deugt?"

Kees Lugthart had in 't vuur staan staren, maar nu scheen hij tot een besluit gekomen te zijn.

„'t Is misschien ook maar beter, dat ik 't u vertel" zei hij, „want 't hindert me genoeg. Maar of u er iets aan doen kunt..." hij haalde z'n schouders op.

„Ga eerst zitten," zei de hopman, „en biecht dan maar kalm op. Als ik er ook niets aan kan doen, is 't nog geen kind in 't water".

„Ik heb een grap uitgehaald," zei Kees langzaam, „en nu..."

„Nu is de bom naar de verkeerden kant gebarsten," vulde de hopman aan. „Dat gebeurt meer in de wereld, niet alleen bij padvindere. Was 't op school?"

Kees Lugthart knikte. „'t Was verleden week Vrijdag; we hadden Fransch van den „Onderrok..."

„Wie is dat?" proestte de hopman 't uit.

Kees lachte even flauwtjes: „Dat 's m'nheer Neleman, de leeraar in Fransch; u kent 'm toch wel?"

De hopman knikte. „Maar hoe kom jullie aan zoo'n naam?" vroeg hij, terwijl hij nog van 't woord genoot.

„Hij kwam eens, toen 't koud was, al jaren geleden, op school met 'n zwarte trui onder z'n vest, en dat ding was zóó lang, dat 't over z'n broek hing. Van dien dag af heet hij „Onderrok" of ook wel „Cotillon" omdat-ie les in Fransch geeft."

„Prachtig" zei de hopman. „Dat 's dus verklaard. Ik weet niet, waarom eigenlijk 'n leeraar op 'n H.B.S. altijd 'n bijnaam moet hebben. Doen ze dat op de lagere school óók? Ik heb zeker ook zoo'n mooi alias. Maar enfin, dat kan me niet schelen. Vertel-jij maar verder, wat er in de les van de „Onderrok" gebeurde.

„Nou, we hadden repetitie voor 't Kerst-rapport, en toen moesten we 'n verhaal vertalen over 'n bedelaar, die in de kou liep, en die honger had. Er stond, dat hij over z'n hemd 'n oude winterjas droeg. En toen heb ik..."

„Toen heb-jij zeker de brutaliteit gehad, om winterjas met „cotillon" te vertalen?"

Kees schudde 't hoofd. „Was 't maar waar," zei hij, en aarzelde even.

„Ik zal 't u precies vertellen," ging hij toen voort, „anders ziet u me voor nog gemeener an dan ik ben. D'r is met September 'n jongen in onze klas gekomen van 'n andere plaats. Z'n vader is tuinbaas op den „Halsterberg" aan den rijksweg, en hij fietst iederen dag door 't bosch heen en weer naar school. Hij is erg pedant, en bemoeit zich zoowat heelemaal niet met de andere jongens."

„Nonsens," bromde de hopman, „'t Zal wel aan jullie liggen; ik denk, dat jullie je niet met hem willen inlaten. Maar ga verder; daar kunnen we 't straks nog wel over hebben."

„Nou, we zaten allemaal te werken, en toen hoor ik zoo 'n eindje achter me 'n voortdurend getik op de bank met 'n penhouder. Misschien was 't al 'n tijdje aan den gang, want opeens zei de leeraar: „Utscheien met dat getik." Toen hield 't even op, maar dadelijk begon 't weer. Ik keek stiekum even om, en toen zag ik, dat 't die nieuwe jongen was, Flip Waalder. Hij zat naar 't plafond te staren en tikte in gedachten maar steeds met z'n penhouder vóór zich. Onwillekeurig luisterde ik naar dat getik, want 't kwam me bekend voor, en toen bleek 't, dat die jongen aan 't seinen was in morse-schrift, zooals u ons ook met 'n stokje hebt geleerd."

„En wat seinde hij?" vroeg de hopman met belangstelling.

„Ja, ik weet eigenlijk niet, of 't als 'n sein bedoeld was, maar z'n getik gaf maar steeds denzelfden regel: „Wat is winterjas?" „Wat is winterjas?" Ik geloof eigenlijk

dat hij 't meer in gedachten deed, en heelemaal geen antwoord op z'n vraag verwachtte."

"Ik begrijp 't al," zei hopman Kolling. „En je hoeft me verder niks meer te vertellen. Toen heb jij de prachtige gedachte gehad om terug te seinen, dat winterjas door „Cotillon” vertaald moet worden. Zoo is 't zeker gegaan?" En hij schoot om de malle geschiedenis in 'n hartelijken lach.

Kees lachte even mee, maar toen keek hij weer zuinig. „Ik vond 't in 't eerst óók leuk," zei hij „maar naderhand wou ik 't toch herstellen, want ik begreep wel, dat m'nheer Neleman woedend zou zijn. Ik wou dus seinen, dat 't fout was, maar zoodra ik begon, stond de leeraar naast me, en hij zei, dat-ie m'n repetitie verscheuren zou, als ik nog één keer op de bank tikte. Toen had ik geen kans meer."

„En hoe is 't verder gelopen?" vroeg de hopman, „want dat muisje heeft misschien nog wel 'n staartje gekregen."

't Scheen, dat Kees thans tot 't besluit gekomen was, om alles maar zoo gauw mogelijk te vertellen.

„M'nheer Neleman was woedend," begon hij, „Hij gaf Flip 'n gruwelijken uitbrander en 'n vier op z'n rapport. Toen heeft Flip mij buiten de schuld gegeven, en toen zei ik" er kwam 'n donkere blos op z'n jongensgezicht, „toen zei ik, dat 't niet waar was. Toen heeft hij me voor lafbek uitgescholden, en gezegd, dat de padvindders hier kerels van niks waren. En toen heb ik 'm een pak op z'n duvel gegeven."

De hopman was opgestaan en stapte voor het uitgaande vuur heen en weer. „Dat je eens 'n streek uithaalt" zei hij ernstig, „dat kan ik me best begrijpen, maar dat je niet den moed hebt ervoor uit te komen, vind ik gewoonweg misselijk. In de eerste plaats loog-je toen je hem 't verkeerde woord ingaf; in de tweede plaats loog-je om je eigen huid te dekken, en tot slot gebruik-je nog je meerdere kracht om 'n jongen, die volkomen gelijk had, af te ranselen. Hoor eens Kees, nooit had ik van 'n jongen uit mijn troep, en allerminst van jou, zoo iets verwacht!"

Kees zat met neergeslagen oogen en durfde z'n hopman niet aan te zien.

„Dus daarom" ging deze voort, „loop-je al 'n week lang rond met 'n gezicht als 'n oorwurm? Maar waarom ben-je in vredesnaam niet naar dien leeraar gegaan of naar den directeur? Dat was de manier geweest om de zaak in orde te maken. Want als ik 't goed begrijp, is die nieuwe jongen zelf te kordaat om te vertellen, dat 'n ander hem in de moeilijkheid gebracht heeft."

De jongen antwoordde niet, en hopman Kolling bleef vóór hem staan. „Nou, hoe komt 't, dat je de zaak niet hebt in orde gemaakt?"

„Ik dorst niet" zei Kees eindelijk. „Want dan kreeg ik natuurlijk 'n onvoldoende, en vader had me 'n nieuwe fiets beloofd, als m'n rapport goed was . . ."

Hopman Kolling had hem zwijgend bij z'n schouders genomen en bracht hem naar 'n hoek van 't vertrek, waar de padvinderswet op 'n groot vel teekenpapier was weergegeven. Hij draaide den schakelaar om, en ging naast hem staan.

„Kees" zei de hopman, en de jongen voelde, dat 't den leider ernst was, „Kees, je bent oud genoeg om te begrijpen, dat de geheele padvinders-beweging wel wat meer is dan 'n spel, dat gespeeld wordt om de spelenden prettig bezig te houden. En toch heb je blijkbaar nog nooit gesnapt dat de diepere ondergrond, die er achter al dit spelen ligt, de verwezenlijking van de padvinderswet in het gemoed van de jongens moet zijn. Je hebt je in 't spel altijd onderscheiden door vaardigheid en vlugheid; je hebt je volledig gegeven aan 't spel, maar de padvinderswet heb-je blijkbaar nooit geleerd. Ik wil niet beweren, dat je die zinnnetjes niet uit je hoofd kunt opzeggen, maar 't is vrij wat moeilijker, zooals ze dat in 't Engelsch zeggen, om iets met je gemoed dan met je hoofd te leeren. Laten we nu eens 'n paar artikelen lezen, en dan

eens kijken, wat jij daar in je leven van gemaakt hebt. Daar is artikel 1: Op de eer van een padvinder kan men vertrouwen. Dan artikel 3: Het is plicht van een padvinder zich nuttig te maken en anderen te helpen. Nu artikel 4: Een padvinder is een vriend voor allen en wat daar verder volgt. En ten slotte artikel 5: Een padvinder is ridderlijk. Die vier artikelen heb je bij deze geschiedenis aan je laars gelapt. Een eereraad zou je eenvoudig het recht kunnen ontzeggen, om verder het verkenners-insigne te dragen, en als dat gebeurde, had-je niets dan je verdiende loon. Maar ik wil 't tot 'n dergelijken maatregel niet laten komen. Weet-je wat 't is, Kees? Die schoolmakker van jou had 't bij 't rechte eind. Je bent laf. Je hebt 'n grap uitgehaald, maar je bent niet bereid gebleken er de gevolgen van te dragen, hoe die ook zouden uitloopen. En dat is 'n groote fout voor 'n padvinder. Baden Powell spreekt van „fair play” en je zult voldoende Engelsch kennen, om de beteekenis van die term te begrijpen. Als je geklheid maakt, dan behoort je dat zóó te doen, dat niet 'n ander de droevige gevolgen van jouw grap komt te dragen. En nu wil ik je dit zeggen: Ik ben blij, dat je 't me verteld hebt, en ik ben nog 't meest verheugd over 't feit, dat je erzelf geen vrede mee hadt, en mij daardoor aanleiding gegeven hebt 't uit je te wurmen. Ik geloof, dat er nog genoeg van den padvinder in je schuilt om 't zaakje, hoe dan ook, weer in 't reine te brengen. Ik laat 't dus aan jou over om alles te regelen. Maar ik zou je één advies willen geven. Tracht in elk geval dien Flip voor de padvinderij te winnen. Dat hij seinen kan met 'n penhouder, is 'n bewijs van vaardigheid, en dat hij z'n mond heeft gehouden tegen leeraar en directeur is 'n bewijs van iets nog veel beters, namelijk van „fair play” van 't bovenste plankje. Zoo'n jongen hebben we noodig in onze gelederen. En nu opgeschoten. Over 'n week spreken we mekaar nader. Misschien, dat je dan de padvinderswet kent. Dag Kees.”

Kees salueerde, kreeg 'n stevige linkerhand, die de hopman wellicht wat krachtiger drukte dan anders, en verdween in de duisternis. De hopman bleef z'n sigaar uit-rooken bij het stervende vuur, om daarna ook in de duisternis naar huis te gaan.

De wintermorgen daagde langzaam. De voorspelling van Piet Harmsen was uitgekomen. Er lag 'n dikke laag sneeuw en van den hemel daalden nog steeds de mollige vlokken naar beneden. De lucht was zwaar bewolkt, zoodat het zonlicht er niet vermocht dóór te dringen.

Kees Lugthart keek op z'n horloge, en zag, dat 't acht uur was. Even schoot de mogelijkheid in z'n gedachten, dat hij naar school moest, maar dadelijk daarop kwam het heerlijke besef, dat 't vacantie was, en dat hij kon blijven liggen, zoolang als hij wilde.

Maar onmiddellijk kwamen andere gedachten dit besef verdringen. Er lag 'n taak vóór hem, 'n taak, die hem niet aanstond, en die hij toch moest vervullen, als hij van z'n vacantie wilde genieten. 't Was laat in den nacht geworden, vóór hij met z'n gedachten gereed was geweest, en precies had vastgesteld, hoe hij alles weer in orde zou maken.

Hij stond op, en maakte z'n toilet. Beneden hoorde hij z'n broer en z'n beide zusjes reeds praten. Die zaten blijkbaar aan 't ontbijt, maar moeder had hem laten slapen, zooals haar gewoonte was den eersten dag van 'n vacantie.

Toen hij beneden kwam was 't stil in huis. Z'n vader was blijkbaar al naar 't kantoor, de andere kinderen waren met de slee naar buiten en z'n moeder dribbelde van de kamer naar de keuken en terug.

„Morgen moe,” zei Kees, en 't bedrijvige vrouwtje schonk hem thee in, en porde hem aan gauw te eten.

„Je bent de laatste, Kees,” zei ze. „Morgen weer op tijd hóór. Je weet wel, langer dan één dag luiere kan niet.”

Kees knikte in gedachten; dronk z'n thee en at 'n paar boterhammen, vol van 't geen vóór hem lag. Hij was gauw klaar, en stond op. „k Ga naar buiten, moe,” zei hij, en zette z'n muts op.

„'n Jas aan, Kees,” zei z'n moeder. „Die sneeuw is koud. En je ziet er de laatste dagen niet zoo goed uit. Heb-je wat? Ben-je niet lekker?”

Ze had z'n gezicht in haar handen genomen, en hij sloeg even 'n blik in de blauwe, lieve oogen, die de kinderen steeds ongemerkt gadesloeg, zoodat aan de zorgzame moeder niet veel ontging.

„Ik mankeer niks moeder,” zei Kees. „Maak u maar geen zorgen. Nou, ik smeer 'm,” en hij was verdwenen.

't Was negen uur op de kerkklok, en Kees overwoog, of 't niet te vroeg was, om bij meneer Neleman aan te komen. Hij liep de Breedstraat af, stak de brug over, waaronder het water verstart lag door de koude, en bedekt met 'n glinsterend witte laag; hij liep den langen singel af en kwam zoo in het villaparkje, dat aan den buitenkant van 't stadje gebouwd was. 't Was bijna half tien, toen hij voor het huis van den Franschen leeraar stond, half hopennd dat deze met de Kerstmis maar de stad verlaten had, zoodat hij althans eenigszins uitstel van executie kreeg.

Hij had 't gevoel alsof hij aan de deur van 'n tandarts stond, en toen het meisje hem op z'n vraag mededeelde dat meneer te spreken was, en hem vroeg of hij even in 't spreekkamertje wilde gaan, herinnerde hij zich, met hoeveel bange voorgevoelens hij 'n half jaar geleden 'n kiestrekkerij had tegemoet gezien. Maar toen was 't meegevallen; misschien was 't nu ook minder erg dan hij zich had voorgesteld.

Hij hoorde stappen in de gang; de deur ging open en meneer Neleman trad binnen. „Zoo Lugthart, ben-jij 't?” vroeg hij opgewekt. „Wou-je nog wat weten voor de vacantie? Misschien wat werken in de lange avonden? Je komt net op tijd, want om twaalf uur ga ik de stad uit.”

Even gleed de gedachte door Kees' brein: „Was ik dan vanmiddag maar gegaan!” maar tegelijk besefte hij, dat 't zóó beter was.

„Ik wou u wat vertellen,” begon hij 'n beetje haperend „over Flip Waalder . . .” maar meneer Neleman viel hem in de rede.

„Geen geklik hóór,” zei hij. „Ik heb geen aanbrengers noodig.”

Kees voelde 't bloed naar z'n hoofd stijgen, maar tegelijk kwam de moed boven om maar zoo gauw mogelijk alles te openbaren.

„Als ik kom klikken m'nheer,” zei hij, „dan is 't over mezelf. Ik heb iets gedaan, waarvan Flip de schuld heeft gekregen, en dat wou ik u even vertellen.”

'n Oogenblik keek de leeraar verrast. Dat was 'm nog niet vaak overkomen, dat jongens zichzelf kwamen aanklagen. Hij keek Kees aan, en deze ontmoette z'n blik met 'n ernst, die meneer Neleman ervan overtuigde, dat hij wist wat hij zeide.

„Ga daar zitten,” zeide leeraar, „en vertel me dan maar, wat je op je gegemoed hebt.”

'n Beetje hortend en stotend kwam 't verhaal eruit, en Kees zag niet, dat er 'n ongeloovig lachje om den mond van den leeraar speelde, terwijl hij met neergeslagen oogen de geschiedenis van de „cotillon” vertelde.

„Zóó, zóó” zei meneer Neleman 'n beetje spottend, toen 't verhaal uit was. „Dat heb-jullie keurig verzonnen samen. En nu wilde je zeker, dat Flipje 'n mooi cijfer op z'n rapport kreeg, en jij 'n pluimpje voor je eerlijkheid, zooals Jantje die pruimpjes had zien hangen?”

Eerst was Kees verbaasd geweest, maar nu werd hij opeens spinnijdig. Daar had hij zich nu uitgesloofd en opgebiecht, en nu werd hij niet geloofd!

„Als u me niet gelooven wilt,” zei hij, en met 'n ruk stond hij op, „dan ga ik naar den directeur. Die zal me dan wel gelooven, want hij weet, dat ik . . .”

Hij wilde zich op z'n padvinderswaardigheid beroepen, maar tegelijk rees het besef in hem op, dat hij in dit geval zeker niet trotsch behoefde te zijn op 't feit, dat hij tot de Spechten-patrouille behoorde.

De leeraar had zeker begrepen, dat hij verkeerd getast had, en hield hem bij 'n schouder vast.

„Loop niet weg,” zei hij. „De directeur is trouwens uit de stad, zoodat je een vergeefsche wandeling zou maken. Ik geloof werkelijk, dat 't je ernst is, en dat m'n veronderstelling over 'n samen opgemaakt smoesje onjuist is. Maar hoe komt 't dan,

dat je nu alles komt vertellen, terwijl je eerst je kameraad erin hebt laten loopen?”

„Omdat ik padvinder ben,” zei Kees, en hij voelde, dat hij thans terecht 'n beroep op z'n functie kon doen. „Gisteravond heb ik 't den hopman verteld, en die heeft me gezegd, dat ik 't allemaal moest opbiechten. Eigenlijk wist ik dat allang, maar ik had er niet den moed toe.”

„Ik ben blij, dat je 't me verteld hebt,” zei de leeraar. „Als de vacantie om is, zal ik 't den directeur laten weten, want hij is op de hoogte van de geschiedenis. Als je Flip spreekt, kun je hem alvast vertellen, dat ik dien vier op z'n rapport als 'n vijf beschouw. Maar hij moet hard werden, want ook overigens was 't niet schitterend. Eigenlijk had-jij 'n onvoldoende verdiend, maar je werk was goed, zoodat daar niets van komen kon, al moesten de cijfers nog gegeven worden. En ik ben dankbaar, dat de padvinderij ook andere dingen leert dan soldaatje-spelen.”

„'t Is heelemaal geen soldaatje-spelen!” riep Kees, want als de „beweging” werd aangetast, dan kwam z'n gemoed in opstand. „U heeft al net zulke ideeën, als zooveel andere menschen erop na houden over de padvinderij. Ik kan u vertellen . . .”

„Dat hoor ik dan na de vacantie wel,” zei de leeraar. „Ik moet nog koffers pakken, en m'n reis gaat in dit geval vóór. Maar ik ben bereid je verdediging van de padvinderij te hooren als er eens gelegenheid voor is. Dag Lugthart, plezierige vacantie verder.”

Kees stond al gauw op straat, wel honderd pond lichter dan toen hij aanschelde. Maar nog was slechts de helft van z'n taak verricht. Wellicht zou 't tweede bezoek niet zoo gemakkelijk afloopen.

Hij keek weer op de klok; 't was kwart over tien; kon hij nog vóór koffiedrinken naar Flip Waalders? 't Was drie kwartier loopen door 't bosch, dus anderhalf uur heen en terug; z'n moeder zou vast niet willen hebben, dat hij de fiets nam, want

't sneeuwde nog en de boschwegen waren bij dat weer slecht begaanbaar. Dus dan maar wachten tot den middag . . .

Onder de koffie was hij afwezig met z'n gedachten. Z'n moeder merkte het en keek hem soms oplettend aan. Zou die jongen iets hebben? Maar even later zat hij vroolijk te lachen, toen z'n broer hem van 'n slee-avontuur vertelde. Je kon nooit achter zoo'n jongen komen . . .

Onmiddellijk na den maaltijd ging Kees op weg. De sneeuw had opgehouden en de lucht werd helder. Kees zag vrienden in 't park, die hem wenkten en toeschreeuwden, maar hij trok zich van hun uitnodigingen niets aan, en repte zich 't stadje uit. Spoedig was hij op den Halsterschen weg, waar de sneeuw vastgepakt lag door de wielen van auto's en vrachtwagens, maar straks sloeg hij opzij af, den smallen boschweg in, die slechts door enkele vroege wandelaars betreden was. Overal om hem heen lag de sneeuw; de breeduitstaande takken van de sparren hingen neer onder het gewicht van den blanken last, en langs de paden was de sneeuw doorploegd van de fijne sporen der vogels, die er gesnuffeld hadden. Kees had er schik in, om voor zichzelf te bepalen, welke vogels er geloopt hadden, en hij kwam tot de conclusie, dat 't lijsters en houtduiven geweest waren. 'n Eind verder vloog er 'n konijn over den weg, en spoedig ontdekte hij 'n plekje in 't bosch, waar 'n aantal van die vlugge knaagdieren rondgehuppeld had. Dit alles kortte den weg en vóór 't half drie was, zag hij de tuinbaaswoning van den huize Halsterberg in de verte tusschen de boomen schemeren.

Kees aarzelde even vóór hij verder ging. Hij had bij zichzelf al 'n inleiding van 'n gesprek geprepareerd, maar toen hij bij de woning gekomen was, wist hij er niets meer van. 't Bleek trouwens onnoodig te zijn, want Flip was niet thuis. Hij was 'n boodschap doen naar 't naburige Stapeldam, en Flip's moeder verzekerde den jongen, dat 't nog wel 'n uur kon duren, eer haar zoon thuis was. Kees keek 'n beetje op z'n neus. 't Was eenerzijds 'n verlichting, maar anderzijds toch 'n tegenvaller. Nu zou hij nog 'n dag met 'n bezwaard gemoed rondlopen. De hopman had hem op 'n keer verteld, dat in verschillende Engelsche scholen den jongens geleerd werd, altijd de moeilijkste taak 't eerst te verrichten, en Kees besefte thans de waarde van 'n dergelijk advies. Hij had 't meest opgezien tegen de bekentenis tegenover Flip, en had daarom verkozen 't eerst naar meneer Neleman te gaan. Had hij 's morgens Flip

maar opgezocht, dan was die bespreking thans achter den rug geweest. Maar hij had geen zin, nog 'n dag langer met de kwestie voort te tobben, en dus koos hij na eenig beraad den weg naar Stapeldam, in de hoop Flip onderweg tegen te komen.

Flip's moeder had hem het boschpad gewezen, dat den kortsten weg naar 't dorp vormde, en Kees stapte er dapper op los. Weldra was hij zóóver 't bosch ingedrongen, dat slechts 'n enkel voetspoor vóór hem uitging: 't voetspoor van 'n jongen van z'n eigen leeftijd. Hij zag den afdruk van 'n gummihak in de sneeuw, en z'n padvindershart gaf 'n extra-klop van genoegen, want nu kon hij het spoor volgen tot aan Stapeldam toe. Flip had blijkbaar langzaam geloopt, want de voetsporen stonden dicht bij elkaar, en de hak was telkens geheel afgedrukt.

'n Half uur lang ging het zoo voort; toen voegde zich 't pad bij 'n meer betreden weg, en 't viel minder gemakkelijk het spoor te herkennen. Maar nu en dan zag Kees toch nog hetzelfde figuurtje in de harde sneeuw, en hij wist, dat hij nog steeds op den goeden weg was. Opeens echter meende hij te zien, dat 't spoor den anderen kant uitwees. Hij bekeek 't eens precies, volgde den weg 'n honderd schreden verder, en vond toen weer 'n afdruk in de richting vanwaar hij gekomen was. Zou Flip al teruggekeerd zijn? Maar dan had hij hem toch moeten ontmoeten! Wellicht was 'n andere jongen met dezelfde gummihakken in die richting gegaan? Hij twijfelde nog even, maar toen hij zag, dat hij slechts 'n paar honderd schreden van het dorp verwijderd was, besloot hij eerst zekerheid te vinden. Flip's moeder had hem verteld, dat de jongen in den klompenwinkel van Wolters moest zijn, en Kees wist dien wel te vinden. En daar kreeg hij 'n bevestiging van z'n vermoeden. Flip was er inderdaad geweest, maar al 'n half uur geleden was hij naar huis teruggegaan! De juffrouw had duidelijk gezien, dat Flip den kant naar den Halsterberg was ingeslagen.

'n Oogenblik dacht Kees erover den kortsten weg naar huis te nemen, maar bij nader inzien besloot hij z'n schoolmakker te volgen. De weg langs de tuinbaaswoning was niet veel òm; als hij vlug doorstapte kon hij nog wel vóór donker in 't stadje zijn. Hij zette den pas erin, en snelde langs den straatweg terug tot aan het punt, waar hij voor 't eerst de teruggaande voetstappen had opgemerkt. Hij vond weer de afdrukken van den gummihak, nu eens duidelijker dan bijna verdwenen onder andere voetstappen. Flip had blijkbaar verkozen den Rijksweg terug te wandelen, omdat deze hem ook bij de tuinmanswoning moest brengen.

Kees was thans vastbesloten zoo gauw mogelijk de zaak achter den rug te hebben, en zette 't op een loopen. Hij lette niet meer op 't spoor, maar snelde den weg af. Nu en dan stapte hij even, en dan ging 't weer in looppas verder. Z'n training als padvinder kwam hem hier te stade. De helft van den weg was reeds achter den rug, toen 't hem inviel nog eens naar 't spoor te zien. Maar hij vond 't niet; 't was of Flip plotseling in de lucht was opgenomen. Kees zocht den weg af over 'n afstand van 'n vijftig meter, maar geen hak-afdruk vertoonde zich meer. Was Flip dan misschien op 'n wagen gestapt? Er liepen verschillende karresporen in de richting van den Halsterberg . . .

Maar Kees wilde zekerheid hebben. Als Flip inderdaad op 'n wagen geklommen was, dan moest hij er iets van kunnen ontdekken: 'n voetstap dwars over den weg bijvoorbeeld. Hij rende terug, half gebukt over het pad. Vijf minuten vergingen; ha, daar was 't spoor weer. Nu 't weer volgen in de richting van den tuinmanswoning. 't Was maar 'n meter of tien verder, toen hij duidelijk zag, hoe de jongen opzij was afgegaan 'n smal pad in, dat leidde naar de bosschen, die achter 't kasteel lagen. Stom van 'm, dat ie dät niet opgemerkt had. 'n Padvinder moest zich zoiets niet laten ontgaan, ook al liep hij op 'n drafje!

Het spoor was thans duidelijk zichtbaar, want 't was de eenige voetafdruk op het weggetje. Weer zette Kees de sokken erin, maar 't liep reeds tegen vieren en de korte winterdag ging langzamerhand over in schemer. Doch zelfs bij het onzekere licht onder de dennen kon Kees zien, dat z'n voorganger ook sneller was gaan lopen. Hakafdrukken waren slechts nu en dan te zien, want Flip had blijkbaar op 'n drafje geloopt, zoodat alleen de zolen in de sneeuw gedrukt stonden, soms met 'n langen uithaal als de jongen 'n eind gegleden had. Waarom zou Flip zoo'n omweg gemaakt hebben?

Opeens zag Kees het doel van den tocht. Vóór hem lag 'n lange helling en daarop was in de sneeuw 'n glijbaan gemaakt. Die oolijkerd! Hij was 't

bosch ingegaan, om eens op z'n eentje van 'n kostelijke baan te genieten. Maar Kees was ook niet afkeerig van 'n dergelijk vermaak, en met 'n forschen aanloop schoot hij naar beneden. Wel vijftig meter gleed hij voort. 's Jongens dat was 'n baan; nog 'n keer naar boven en dan verder, want van Flip was niets meer te zien; die zat zeker al hoog en droog bij z'n moeder. Doch vóór Kees de helling weer beklom keek hij eens rond, en daar zag hij in den aangroeienden schemer 'n donker pakje op den grond liggen. Hij ging erheen, en vond twee mansklompen, nog met 'n touwtje aan elkaar

gebonden. Zoo'n uilskuiken; die had bij de glijpartij z'n boodschap vergeten en was zonder klompen naar huis gegaan. Daar zou wat voor hem opzitten, want die tuinbazin leek niet erg malsch! Kees grinnikte in zichzelf, maar onmiddellijk kwam er 'n ernstiger trek op z'n gezicht. Kon er geen andere oorzaak zijn? 't Was eenzaam hier in 't bosch, en je hoorde soms griezelige dingen. Was er laatst niet nog 'n jongen aangerand, ergens op de Veluwe?

Kees keek schuw om zich heen, en trachtte zich te vermannen. Hij was toch geen schootkind meer! Hij raapte de klompen op, en zag toen, dat daar vlakbij de sneeuw was platgedrukt, alsof er iemand op den grond gelegen had. Flip was zeker gevallen. Maar waar was hij heengegaan?

De jongen bukte zich en zocht den grond af. Hij ontdekte afdrukken van handen,

en 'n breede streep door de sneeuw, alsof iemand zich voortgesleept had. Zou Flip zich misschien ernstig bezeerd hebben? Hij vergat z'n griezeligheid en volgde het nieuwe spoor. Ver hoefde hij niet te gaan, want na 'n vijftigtal passen ontdekte hij 'n donkere figuur onder 'n den. „Flip” riep hij en snelde erheen. Maar er kwam geen antwoord. En vóór Kees begreep, wat er precies gebeurd was, stond hij bij het lichaam van z'n schoolmakker, dat half vóórover en half opzij uitgestrekt lag in de sneeuw. 't Was Flip, maar 'n bewusteloze Flip, die op z'n roepen geen antwoord kon geven.

'n Oogenblik was Kees radeloos. Hij liep eerst 'n eind in de richting van den Rijksweg met de bedoeling hulp te gaan halen; toen snelde hij weer terug naar den bewustelozen jongen, riep hem hard bij z'n naam, en wilde weer wegreppen, toen hij geen antwoord kreeg. Maar opeens was 't hem alsof hij de stem van den hopman hoorde: „'t Hoofd koel houden, vrienden; kalmte alleen kan-je redden,” en tegelijkertijd besepte hij, dat hij eerst moest nadenken en dan handelen. Stel-je voor, dat Flip straks weer bij kennis kwam, en op z'n eentje probeerde om verder te gaan! Hij kon wel heelemaal verdwalen in zoo'n toestand, of opnieuw 'n ongeluk krijgen. In elk geval was 't gewenscht, eerst eens nauwkeurig te zien, hoe de toestand van den jongen was.

Hij knielde bij Flip neer, en trachtte na te gaan, of hij nog ademde. Maar daar was niet veel van te merken. Hij probeerde z'n pols te voelen, maar ook daarvan was niets te bespeuren. Ten slotte leek 't hem 't best, 't gezicht van z'n schoolmakker maar met sneeuw te wasschen en hem bij z'n naam te roepen. Dat lukte! Er kwam wat beweging in den jongen, en ten slotte klonk er 'n gesteun uit z'n mond. Kees riep nog eens, en nog eens, en trachtte den jongen wat op te beuren, maar dadelijk gaf deze 'n schreeuw van pijn, en Kees begreep, dat hij 'm beter kon laten liggen. Wie weet, wat-ie mankeerde!

Flip had z'n positieven weer bij elkaar, maar 't was thans volslagen donker, zoodat hij niet kon zien, wie er bij hem was.

„Ik ben Kees,” zei de redder. „Kees Lugthart ben ik, je kent me toch wel? Hoe komt 't, dat je hier ligt? Wat mankeert eraan?”

„Ik geloof, dat ik m'n been gebroken heb,” zei Kees. „Ik ben daarginder gevallen bij 't glijden. Maar ik moet naar huis. Help me eens op.”

Hij probeerde zelf zich op te richten, maar blijkbaar werd de pijn 'm te machtig, want hij liet zich weer vallen.

„Ik zal naar je huis gaan,” zei Kees. „Dan komt je vader je straks wel halen,” maar opeens schrok hij, want Flip begon erbarmelijk te huilen.

„Laat me niet alleen!” riep hij. „Ik ben zoo bang! Wat moet er met me gebeuren, als ik hier alleen blijf liggen?”

Kees vond 't gek, dat de jongen zoo te keer ging, maar hij begreep al gauw, dat 't de hulpeloze toestand was, die den jongen z'n flinkheid ontnam. Maar tegelijk besepte hij, dat 't inderdaad beter was, bij den knaap te blijven. Als deze zoo angstig was, wie weet, wat hij niet zou beginnen, en dan met 'n gebroken been!

„Ik zal vuur aanleggen,” zei hij. „Dan word-je een beetje warm, en misschien zien de menschen 't wel vanaf den Rijksweg.”

Flip lag weer stil, maar steunde telkens en Kees begon dadelijk naar hout te snuffelen. In 't duister slaagde hij er niet zoo gauw in 't noodige droge hout te verzamelen, en 't was maar 'n armzalig stapeltje, dat hij bijeen kreeg. Met zijn handen maakte hij 'n klein plekje sneeuwvrij; hij spleet de takjes met z'n mes en bouwde 'n pyramide van splinters. Doch intusschen had hij z'n kalmte volkomen herkregen en met den

eersten lucifer had hij 't hoopje aan 't branden. Weldra kon hij wat dikkere takjes opstapelen, en toen de vlammen den omtrek begonnen te verlichten, zag hij ook kans wat meer houtvoorraad op te doen.

Spoedig begon het vuur 'n weldadigen gloed uit te stralen, en bij het licht van de vlammen zag Kees thans ook het gezicht van z'n schoolmakker. Flip scheen vermagerd en 't was hem aan te zien, dat hij pijn had. Kees trachtte het been te betasten, maar bij de minste aanraking gilte de jongen 't uit, zoodat Kees 't beter vond, hem naar rustig te laten liggen. Doch hij zag, hoe de jongen van koude rilde, en trok z'n jas uit om hem die over z'n schouders te leggen. Bovendien bouwde hij hij 't vuur wat uit naar den kant van den patient, en intusschen zon z'n brein op 'n middel om met de bewoonde wereld in contact te komen. Ze konden toch niet den ganschen nacht in 't bosch blijven, zonder eenige andere bescherming dan 'n open houtvuur!

Flip scheen even in te dommelen, en Kees wilde daarvan gebruik maken om weg te gaan, en den tuinbaas te halen. Maar ternauwernood had hij zich 'n paar stappen verwijderd, of er klonk al weer 'n klagende roep achter hem, en hij begreep, dat 't onmogelijk was. Hij kon zich niet voorstellen, hoe laat 't zou zijn, maar hij begreep toch, dat er al naar Flip gezocht moest worden, en dus kwam hij tot 't besluit, om zich maar op 'n langer verblijf bij den patient in te richten. Hij sleepte meer hout aan voor het vuur en sneed voor zichzelf wat dennetakken af om 'n droog zitje te hebben. Flip keek hem met wantrouwende blikken na, telkens als hij zich even verwijderde, en Kees trachtte door opgewekt gepraat den jongen 'n beetje af te leiden. Hij vernam nu, dat Flip, zooals hij reeds verondersteld had, bij 't glijden gevallen was, en toen geen kans had gezien, overeind te komen. Hij was toen, kruipend op één knie, 'n eind door het bosch gesukkeld, totdat hij eindelijk niet verder kon.

Kees vertelde hem, dat hij 'm gevolgd was naar Stapeldam en terug, maar over het doel van z'n komst sprak hij maar niet. Die kwestie kon beter tot later worden uitgesteld.

Zoo kroop de tijd verder, en Kees wist niet meer, of 't nog avond, dan wel reeds nacht was. Om den tijd te dooden en om maatregelen voor 't transport te nemen, sneed hij lange takken af, en begon die samen te binden tot 'n soort draagbaar. Telkens moest hij even ophouden om naar Flip te kijken, die weer in 'n halve verdooving was weggezonden. 't Was vinnig koud en Kees wist, dat daar 'n groot gevaar in schuilde voor den jongen. En dus wreef hij z'n slapen en polsen met sneeuw, riep hem telkens bij z'n naam, en trachtte hem aan de praat te houden.

Hij voelde zich zelf moe worden, en z'n opgewektheid verdween. Als Flip eens doodging, en als hij daarbij moest zitten, en niets kon doen om hem te redden! Zou zoo'n jongen met 'n gebroken been in die koude den nacht wel doorkomen? En hoe laat was 't wel? Misschien liep 't al tegen den morgen!

Terwijl hij zoo piekerde, horde hij opeens stemmen in de verte. Hij stond op, zag tusschen de boomen in de richting van de glijbaan 'n lichtje flikkeren, en met 'n luiden schreeuw rende hij de aankomers tegemoet. 'n Welbekende stem klonk hem tegen en hopman Kolling stond vóór hem. Kees vond 't in z'n verwarring heelemaal niet zonderling, en de hopman gaf hem ook geen uitleg.

„Waar is Flip?“ vroeg hij, en toen Kees hem met de hand naar het vuur wees, trad de hopman op den liggenden jongen toe. Achter hem aan traden twee mannen, waarvan blijkbaar één de vader van Flip was, want hij knielde dadelijk bij den knaap neer en wilde hem opbeuren.

Kees stond er onhandig bij, en eerst toen de hopman hem 'n uitlegging vroeg, kreeg hij z'n bezinning terug. Hij vertelde in korte bewoordingen, wat er ge-

beurd was, en hopman Kolling bekeek even z'n eigengemaakte draagbaar.

Na kort overleg werd Flip, die z'n bewustzijn weer heelemaal verloren had, op de baar gelegd; de tuinbaas en de andere man namen het toestel op, en de stoet trok naar den straatweg. Kees bleef even achter om op aanwijzing van den hopman het vuur te dooven en deze ging zelf de twee dragers vóór, om den weg met z'n electrische lantaarn te belichten.

Zoo bereikte het troepje den straatweg, waar Kees tot z'n verwondering het grootste deel van de Spechten-patrouille aantrof. 'n Paar jongens namen de draagbaar over, en Kees kreeg gelegenheid om den vader van Flip nog eens 't verhaal te doen. Hij hoorde nu ook, hoe z'n moeder ongerust was geworden over z'n lange uitblijven en z'n broer naar den hopman had gestuurd om dezen te vragen, waar Kees kon zijn. Hopman Kolling had 't vermoed, en met 'n paar leden van de Spechten-patrouille was hij naar Flip Waalder's woning getrokken. In gezelschap van Flip's vader en 'n tuinknecht was de troep door 't bosch getrokken, speurend in alle richtingen, totdat de hopman in de verte het vuur had ontdekt. En zoo waren de verloren schapen terecht gekomen, terwijl 't tot Kees' groote verwondering nog geen tien uur was.

Intusschen had de stoet het huis van den tuinbaas bereikt. De zieke werd binnen gebracht en de hopman nam op zich, den dokter te waarschuwen. Vóór elven was de troep in 't stadje terug; de dokter werd gewaarschuwd en den volgenden dag lag Flip in 't Ziekenhuis, waar z'n been gezet werd.

Flip had niet veel genoeg van de Kerst-vacantie, maar de Spechten zorgden, dat 't hem aan belangstelling niet ontbrak. Kees vond 'n gelegenheid om 't verhaal te vertellen, maar 't bleek wel, dat Flip op 't oogenblik te dankbaar was voor de ondervonden hulp en belangstelling om 't gepleegde bedrog zwaar op te nemen. En toen de patient na eenige weken met 'n stijf been over straat sukkelde, toen was er altijd één van de Spechten in z'n nabijheid om hem te helpen. En vóór de lente haar intrede deed, kon Flip 't khaki-pakje aanschieten, waarmee hij zich reeds in 't padvindersgilde opgenomen voelde. En toen hij geïnstalleerd werd na z'n nieuwelingen-periode doorloopen te hebben, was er geen, die hem hartelijker gelukwenschte dan Kees Lugthart.

„In den nieuwen jaargang van ZONNESCHIJN — te beginnen met het Januari-nummer — zullen de avonturen van de Waalstondensche Padvinders uitvoerig verhaald worden. Wie dus voor de Spechten-patrouille, voor Kees Lugthart en z'n makkers, en voor hopman Kolling belangstelling heeft gekregen, die moet niet nalaten het vervolg-verhaal te lezen, dat zal vertellen, wat de padvinders in Waalstonden alzoo verricht en meegemaakt hebben.”